

Arrest

nr. 338 865 van 7 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. WOUTERS
Hofstraat 16
3530 HOUTHALEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. DEWITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 12 november 2024 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 juli 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 7 augustus 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en het katholieke geloof, en op 5 februari 1975 geboren te Lusaka (Zambia). U groeide op en woonde in Luanda. U voltooide uw middelbaar onderwijs, en was werkzaam als veiligheidsagent in een bank (in Luanda) en later als marktverkoper (in Cabinda).

U had een knipperlichtrelatie met C.A.D.J., met wie u twee kinderen heeft: A. en S. (op bijlage 26). De relatie eindigde toen hij huwde met een andere vrouw. U besloot daarop met de kinderen naar Cabinda te verhuizen, begin 2017. U ging samenwonen met een vriend die u reeds lang kende, D.Se., en jullie kregen een relatie.

Eind februari 2024, vond er een aanval van FLEC plaats op de Cabindese bevolking. Het bevel hiertoe werd gegeven door generaal J.D.C.'L.' een jeugdvriend van Se.. U kwam op dat moment te weten dat, naast MPLA, Se. ook betrokken was bij FLEC. Buurtbewoners raadden u aan om te vluchten aangezien men zou denken dat u hierbij ook betrokken was.

U vluchtte naar Pointe-Noire (Congo-Brazzaville), met behulp van een expres visum. U verbleef daar één week, en ging vervolgens naar Viana. U ontmoette hier opnieuw Se., die ook zei dat u diende te vluchten aangezien u als betrokken bij FLEC zou worden gezien.

U werd in deze periode éénmaal overvallen op straat, onder bedreiging van een vuurwapen.

In oktober 2024, verlieten u en uw kinderen Angola per vliegtuig, samen met Se. en andere personen die hij ook smokkelde, richting Ethiopië. Se. had verscheidene paspoorten vast, waaronder uw eigen Angolese paspoort, dus u weet niet welk paspoort hij heeft getoond bij de grenscontrole. Jullie reisden vervolgens per auto en boot, tot u aankwam in België. Se. is toen verdwenen. Op 8 november 2024, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende documenten neer: (1) uw Angolese identiteitskaart (kopie); en (2) geboorteaktes van uw kinderen (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen** kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele **bijzondere procedurele noden** kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest vervolging door de Angolese politie en veiligheidsdiensten (SIC) omwille van uw vermeende (als partner van) betrokkenheid bij een dodelijke aanval van FLEC op de Cabindese bevolking (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 17/07/2025, hierna NPO, p. 14-15).

Afgaande op de elementen in uw dossier, is het CGVS niet overtuigd van de voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees in uw hoofde.

1. An sich is het al weinig aannemelijk dat u louter en alleen omdat u samenwoonde met een vermeende dader op zulke ernstige wijze zou worden vervolgd dat u onmiddellijk uw land dient te ontvluchten (NPO, p. 18-19). U werd ook **nooit benaderd door iemand** (noch politie, noch iemand anders) over de aanval (en uw vermeende betrokkenheid) (NPO, p. 19), hetgeen ook wordt gestaafd door uw verklaring dat u onder uw eigen identiteit tussen Angola en Congo-Brazzaville reisde (NPO, p. 17). U deed ook **geen enkele poging om uw probleem in eigen land op te lossen**, bijvoorbeeld door uw situatie uit te klaren bij de politie (NPO, p. 19).

U vermeldt een incident, waarbij u werd overvallen in Luanda, maar stelt hier zelf over wanneer u wordt gevraagd of er een link was met uw problemen: "het is moeilijk te zeggen, want als je problemen hebt met de politie, dan maak je zo'n dingen mee, kan niet zeker zeggen of het met FLEC of MPLA had te maken. (NPO, p. 15). Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u bovendien uitdrukkelijk verklaard dat er in deze periode niets was gebeurd (CGVS Vragenlijst d.d. 26/05/2025, hierna CGVS-V).

2. **U heeft zich niet geïnformeerd naar de verdere ontwikkelingen en actualiteit van uw vrees en problemen in Angola, ondanks dat u wel in contact staat met uw zussen (NPO, p. 10-11). Dergelijk gedrag staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging, en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid hiervan.**

3. **Uw verklaringen over uw reisweg en reisdocumenten zijn inconsistent en weinig aannemelijk. Het CGVS vermoedt dan ook dat u onoprecht bent met betrekking tot de informatie in uw paspoort en/of informatie achterhoudt, wat uw geloofwaardigheid sterk ondermijnt.**

-Bij DVZ heeft u verklaard dat de smokkelaar 'J.D.C.' was (Verklaring DVZ d.d. 26/05/2025, hierna DVZV, p. 12), terwijl u op het CGVS verklaart dat uw partner Se. de smokkelaar was (NPO, p. 11-13).

-U weet niet welke documenten werden getoond op de vliegtuigreis van Angola naar Ethiopië. U stelt uw paspoort aan Se. te hebben gegeven, maar dat hij de paspoorten van verscheidene personen vasthad, dus u

weet niet welke hij heeft getoond (NPO, p. 3-4, 11-12). Het is weinig aannemelijk dat u zou reizen zonder zelfs maar te weten onder welke identiteit, of zonder enige verdere informatie van Se. (NPO, p. 12-13).

-U weet niet door welke landen u bent gepasseerd van Ethiopië naar België, met uitzondering van één land. Bij DVZ, stelde u door Italië te zijn gepasseerd (DVZ-V, p. 13), terwijl u op het CGVS verklaart te denken langs Griekenland te zijn gepasseerd (NPO, p. 13).

-U verklaart nooit eerder buiten Angola te zijn gereisd, noch ooit concrete plannen hiertoe te hebben gehad. Uw zoon heeft nooit eerder Angola verlaten, en uw dochter verliet Angola één keer (in 2018 naar Namibië) (NPO, p. 9-10). Het CGVS heeft echter informatie teruggevonden, die hier haaks op staat. Zo blijkt u eind 2019 een Schengenvisum (Portugal) te hebben verkregen voor uzelf en uw twee kinderen (en een persoon genaamd C.S.P.N.). Bijkomend, wordt uw dochter S. vermeld op een lijst van personen die hun Angolees paspoort dienen af te halen op de Angolese ambassade in Frankrijk in mei en juni 2023 (zie blauwe map). Deze informatie, in combinatie met voorgaande opmerkingen over uw voorgehouden reisweg, doen een sterk vermoeden rijzen dat u Angola reeds verliet eind 2019, in plaats van 2024, en u zou dan ook niet aanwezig zijn geweest in Angola op het moment van de vervolgingsfeiten. U werd geconfronteerd met deze vaststellingen, maar verklaart deze reisplannen en reis van uw dochter te zijn vergeten, omdat u nerveus was omwille van de huidige medische toestand van uw moeder. U verklaart inderdaad een visum te hebben aangevraagd, maar uiteindelijk niet te hebben gereisd door een gebrek aan financiële middelen, en uw dochter zou in 2023 naar Frankrijk zijn gereisd met uw zus (NPO, p. 19-20). Uw aangevoerde verschoning wordt echter niet aanvaard gezien de duidelijke vraagstelling van de Protection Officer én het feit dat u wel een andere reis van uw dochter kon opnemen én deze nervositeit nergens anders uit het gehoor blijkt.

4. Uw verklaringen over de periode na de vervolgingsfeiten zijn inconsistent en weinig aannemelijk, wat de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen en vrees opnieuw sterkt ondermijnt.

-Bij DVZ heeft u eerst verklaard dat u tot uw vertrek in Cabinda heeft gewoond (DVZ-V, p. 6). Later, verklaart u Cabinda te hebben verlaten, en te zijn gevlucht naar Congo-Brazzaville en dan Viana (CGVS-V; NPO, p. 5, 14).

-U verklaart dat u een express visum bekam om van Angola naar Congo-Brazzaville te reizen, hetgeen mogelijk maakt om zonder paspoort te reizen (NPO, p. 14). Landeninformatie stelt echter dat men, als Angolees, steeds een paspoort nodig heeft om naar Congo-Brazzaville te reizen, én dat het voor Angolezen niet mogelijk is om een visum bij aankomst te verkrijgen (zie blauwe map).

-U verklaart aanvankelijk twee of drie dagen in Pointe-Noire te hebben verbleven (NPO, p. 14), om daarna testellen dat u er één week verbleef (NPO, p. 17).

-Bij DVZ verklaart u dat u in de periode dat u in Viana woonde altijd moest binnenblijven (CGVS-V). Op het CGVS verklaart u echter geen maatregelen te hebben genomen opdat jullie geen problemen zouden hebben in Viana (NPO, p. 19).

-U zou zijn ondergedoken in een kamer van uw moeder in Viana (NPO, p. 11), hetgeen weinig aannemelijk is als u gezocht wordt door de Angolese veiligheidsdiensten.

5. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zijn inconsistent en weinig aannemelijk, wat de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen en vrees finaal ondermijnt.

-Bij DVZ heeft u verklaard gedurende vijf jaar in Cabinda te hebben gewoond, dus sinds 2019 (DVZ-V, p. 6). Op het CGVS verklaart u sinds begin 2017 in Cabinda te hebben gewoond (NPO, p. 7-8).

-U bent zeer vaag over hoe u D.Se. leerde kennen. De Protection Officer dient deze vraag meermaals te herhalen, waarop u uiteindelijk vaagweg stelt "op straat, in de discotheek." De Protection Officer vraagt u of het op straat of in de discotheek was, waarop u nu antwoordt dat hij u heeft aangesproken op straat (NPO, p. 8-9). Uw vage, ontwijkende antwoorden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relatie met deze persoon.

-Bij DVZ heeft u verklaard dat Se. een militair bij MPLA was (CGVS-V). Op het CGVS stelt u dat hij een zakenman was, een gewone burger binnen MPLA (NPO, p. 18).

-U verklaart dat de aanval plaatsvond tussen 24 en 27 februari 2024 (NPO, p. 15). Het CGVS heeft echter geen landeninformatie teruggevonden over deze aanval. Ook uzelf legt hiervan niets neer, nochtans werd u gewezen op het belang (NPO, p. 15).

-U verklaart dat J.D.C. gekend is onder de bijnaam L. (NPO, p. 15). Landeninformatie stelt dat zijn bijnaam 'Lu.' is (zie blauwe map). U stelt dat hij generaal is bij FLEC, kent geen specifieke naam (NPO, p. 17). Landeninformatie stelt dat D.C. behoort tot de gewapende tak van het FLEC: FLEC-FAC (zie blauwe map).

-U bent slechts summier op de hoogte van FLEC: u weet dat ze vechten voor de onafhankelijkheid van Cabinda, en de meerderheid zou in de bossen van Majobe zitten. U weet niets meer (NPO, p. 17). U heeft ook later geen verdere informatie opgezocht (NPO, p. 19). Het is weinig aannemelijk dat u ernstige problemen zou krijgen omwille van een toegeschreven betrokkenheid bij FLEC, en hier dan vervolgens geen informatie over opzoekt.

-U heeft D. achteraf niet gevraagd naar wat er specifiek is gebeurd of naar zijn betrokkenheid (NPO, p. 16). Opnieuw is uw desinteresse weinig aannemelijk.

-U verklaart dat Se. deel uitmaakte van zowel FLEC als MPLA (NPO, p. 14). U heeft niet gevraagd waarom Se. behoorde tot het FLEC (NPO, p. 18). Ook nadat de Protection Officer u erop wees dat MPLA en FLEC tegenover elkaar staan, dus dat het toch vreemd is om lid te zijn van beide, geeft u aan dit niet te weten, dat er niet over werd gesproken (NPO, p. 18). Opnieuw toont u een desinteresse die weinig aannemelijk is.

-U verklaart pas na de aanval te weten zijn te gekomen wie D.C. was en dat Se. ook toebehoorde aan het FLEC (NPO, p. 16, 18). Ondanks dat jullie meermaals over de vloer gingen bij D.C. (NPO, p. 18) én u al jarenlang bevriend was met en een romantische relatie had met Se. (NPO, p. 8-9).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De neergelegde documenten – uw Angolese identiteitskaart en de geboorteaktes van uw kinderen – staven uw verklaringen omtrent jullie identiteit en nationaliteit.

Op basis van artikel 57/5^{quater} van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 23 juli 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van “de regels van behoorlijk bestuur” en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van de motiveringsplicht.

2.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.4. In een vierde middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

2.5. In wat zich aandient als een vijfde middel beroept verzoekster zich op de schending van “*Humanitaire gronden*”.

2.6. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.7. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een e-mail d.d. 4 augustus 2025 “*met een bericht over de aanval van FLEC in februari 2024*” (stuk 3).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster verklaart dat zij wordt geveiseerd omwille van haar relatie met een persoon die betrokken is bij zowel de MPLA als het FLEC. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“U vreest vervolging door de Angolese politie en veiligheidsdiensten (SIC) omwille van uw vermeende (als partner van) betrokkenheid bij een dodelijke aanval van FLEC op de Cabindese bevolking (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 17/07/2025, hierna NPO, p. 14-15).

Afgaande op de elementen in uw dossier, is het CGVS niet overtuigd van de voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees in uw hoofde.

1. An sich is het al weinig aannemelijk dat u louter en alleen omdat u samenwoonde met een vermeende dader op zulke ernstige wijze zou worden vervolgd dat u onmiddellijk uw land dient te ontvluchten (NPO, p. 18-19). U werd ook nooit benaderd door iemand (noch politie, noch iemand anders) over de aanval (en uw vermeende betrokkenheid) (NPO, p. 19), hetgeen ook wordt gestaafd door uw verklaring dat u onder uw eigen identiteit tussen Angola en Congo-Brazzaville reisde (NPO, p. 17). U deed ook geen enkele poging om uw probleem in eigen land op te lossen, bijvoorbeeld door uw situatie uit te klaren bij de politie (NPO, p. 19).

U vermeldt een incident, waarbij u werd overvallen in Luanda, maar stelt hier zelf over wanneer u wordt gevraagd of er een link was met uw problemen: “het is moeilijk te zeggen, want als je problemen hebt met de politie, dan maak je zo’n dingen mee, kan niet zeker zeggen of het met FLEC of MPLA had te maken. (NPO, p. 15). Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u bovendien uitdrukkelijk verklaard dat er in deze periode niets was gebeurd (CGVS Vragenlijst d.d. 26/05/2025, hierna CGVS-V).

2. U heeft zich niet geïnformeerd naar de verdere ontwikkelingen en actualiteit van uw vrees en problemen in Angola, ondanks dat u wel in contact staat met uw zussen (NPO, p. 10-11). Dergelijk gedrag staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging, en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid hiervan.

3. Uw verklaringen over uw reisweg en reisdocumenten zijn inconsistent en weinig aannemelijk. Het CGVS vermoedt dan ook dat u onoprecht bent met betrekking tot de informatie in uw paspoort en/of informatie achterhoudt, wat uw geloofwaardigheid sterk ondermijnt.

-Bij DVZ heeft u verklaard dat de smokkelaar ‘J.D.C.’ was (Verklaring DVZ d.d. 26/05/2025, hierna DVZV, p. 12), terwijl u op het CGVS verklaart dat uw partner Se. de smokkelaar was (NPO, p. 11-13).

-U weet niet welke documenten werden getoond op de vliegtuigreis van Angola naar Ethiopië. U stelt uw paspoort aan Se. te hebben gegeven, maar dat hij de paspoorten van verscheidene personen vasthad, dus u weet niet welke hij heeft getoond (NPO, p. 3-4, 11-12). Het is weinig aannemelijk dat u zou reizen zonder zelfs maar te weten onder welke identiteit, of zonder enige verdere informatie van Se. (NPO, p. 12-13).

-U weet niet door welke landen u bent gepasseerd van Ethiopië naar België, met uitzondering van één land. Bij DVZ, stelde u door Italië te zijn gepasseerd (DVZ-V, p. 13), terwijl u op het CGVS verklaart te denken langs Griekenland te zijn gepasseerd (NPO, p. 13).

-U verklaart nooit eerder buiten Angola te zijn gereisd, noch ooit concrete plannen hiertoe te hebben gehad. Uw zoon heeft nooit eerder Angola verlaten, en uw dochter verliet Angola één keer (in 2018 naar Namibië) (NPO, p. 9-10). Het CGVS heeft echter informatie teruggevonden, die hier haaks op staat. Zo blijkt u eind 2019 een Schengenvisum (Portugal) te hebben verkregen voor uzelf en uw twee kinderen (en een persoon genaamd C.S.P.N.). Bijkomend, wordt uw dochter S. vermeld op een lijst van personen die hun Angolees paspoort dienen af te halen op de Angolese ambassade in Frankrijk in mei en juni 2023 (zie blauwe map). Deze informatie, in combinatie met voorgaande opmerkingen over uw voorgehouden reisweg, doen een sterk vermoeden rijzen dat u Angola reeds verliet eind 2019, in plaats van 2024, en u zou dan ook niet aanwezig zijn geweest in Angola op het moment van de vervolgingsfeiten. U werd geconfronteerd met deze vaststellingen, maar verklaart deze reisplannen en reis van uw dochter te zijn vergeten, omdat u nerveus was omwille van de huidige medische toestand van uw moeder. U verklaart inderdaad een visum te hebben aangevraagd, maar uiteindelijk niet te hebben gereisd door een gebrek aan financiële middelen, en uw dochter zou in 2023 naar Frankrijk zijn gereisd met uw zus (NPO, p. 19-20). Uw aangevoerde verschoning wordt echter niet aanvaard gezien de duidelijke vraagstelling van de Protection Officer én het feit dat u wel een andere reis van uw dochter kon opnemen én deze nervositeit nergens anders uit het gehoor blijkt.

4. Uw verklaringen over de periode na de vervolgingsfeiten zijn inconsistent en weinig aannemelijk, wat de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen en vrees opnieuw sterkt ondermijnt.

-Bij DVZ heeft u eerst verklaard dat u tot uw vertrek in Cabinda heeft gewoond (DVZ-V, p. 6). Later, verklaart u Cabinda te hebben verlaten, en te zijn gevlucht naar Congo-Brazzaville en dan Viana (CGVS-V; NPO, p. 5, 14).

-U verklaart dat u een express visum bekwam om van Angola naar Congo-Brazzaville te reizen, hetgeen mogelijk maakt om zonder paspoort te reizen (NPO, p. 14). Landeninformatie stelt echter dat men, als Angolees, steeds een paspoort nodig heeft om naar Congo-Brazzaville te reizen, én dat het voor Angolezen niet mogelijk is om een visum bij aankomst te verkrijgen (zie blauwe map).

-U verklaart aanvankelijk twee of drie dagen in Pointe-Noire te hebben verbleven (NPO, p. 14), om daarna testellen dat u er één week verbleef (NPO, p. 17).

-Bij DVZ verklaart u dat u in de periode dat u in Viana woonde altijd moest binnenblijven (CGVS-V). Op het CGVS verklaart u echter geen maatregelen te hebben genomen opdat jullie geen problemen zouden hebben in Viana (NPO, p. 19).

-U zou zijn ondergedoken in een kamer van uw moeder in Viana (NPO, p. 11), hetgeen weinig aannemelijk is als u gezocht wordt door de Angolese veiligheidsdiensten.

5. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zijn inconsistent en weinig aannemelijk, wat de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen en vrees finaal ondermijnt.

-Bij DVZ heeft u verklaard gedurende vijf jaar in Cabinda te hebben gewoond, dus sinds 2019 (DVZ-V, p. 6). Op het CGVS verklaart u sinds begin 2017 in Cabinda te hebben gewoond (NPO, p. 7-8).

-U bent zeer vaag over hoe u D.Se. leerde kennen. De Protection Officer dient deze vraag meermaals te herhalen, waarop u uiteindelijk vaagweg stelt "op straat, in de discotheek." De Protection Officer vraagt u of het op straat of in de discotheek was, waarop u nu antwoordt dat hij u heeft aangesproken op straat (NPO, p. 8-9). Uw vage, ontwijkende antwoorden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relatie met deze persoon.

-Bij DVZ heeft u verklaard dat Se. een militair bij MPLA was (CGVS-V). Op het CGVS stelt u dat hij een zakenman was, een gewone burger binnen MPLA (NPO, p. 18).

-[...]

-U verklaart dat J.D.C. gekend is onder de bijnaam L. (NPO, p. 15). Landeninformatie stelt dat zijn bijnaam 'Lu.' is (zie blauwe map). U stelt dat hij generaal is bij FLEC, kent geen specifieke naam (NPO, p. 17). Landeninformatie stelt dat D.C. behoort tot de gewapende tak van het FLEC: FLEC-FAC (zie blauwe map).

-U bent slechts summier op de hoogte van FLEC: u weet dat ze vechten voor de onafhankelijkheid van Cabinda, en de meerderheid zou in de bossen van Majobe zitten. U weet niets meer (NPO, p. 17). U heeft ook later geen verdere informatie opgezocht (NPO, p. 19). Het is weinig aannemelijk dat u ernstige problemen zou krijgen omwille van een toegeschreven betrokkenheid bij FLEC, en hier dan vervolgens geen informatie over opzoekt.

-U heeft D. achteraf niet gevraagd naar wat er specifiek is gebeurd of naar zijn betrokkenheid (NPO, p. 16). Opnieuw is uw desinteresse weinig aannemelijk.

-U verklaart dat Se. deel uitmaakte van zowel FLEC als MPLA (NPO, p. 14). U heeft niet gevraagd waarom Se. behoorde tot het FLEC (NPO, p. 18). Ook nadat de Protection Officer u erop wees dat MPLA en FLEC tegenover elkaar staan, dus dat het toch vreemd is om lid te zijn van beide, geeft u aan dit niet te weten, dat er niet over werd gesproken (NPO, p. 18). Opnieuw toont u een desinteresse die weinig aannemelijk is.

-U verklaart pas na de aanval te weten zijn te gekomen wie D.C. was en dat Se. ook toebehoorde aan het FLEC (NPO, p. 16, 18). Ondanks dat jullie meermaals over de vloer gingen bij D.C. (NPO, p. 18) én u al jarenlang bevriend was met en een romantische relatie had met Se. (NPO, p. 8-9).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op

het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De neergelegde documenten – uw Angolese identiteitskaart en de geboorteaktes van uw kinderen – staven uw verklaringen omtrent jullie identiteit en nationaliteit.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 23 juli 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoekster betoogt dat zij “onvoldoende de mogelijkheid heeft gehad om te bewijzen dat zij voldeed aan de voorwaarden die gesteld worden aan het statuut van erkend vluchteling” (verzoekschrift, p. 2), dient vastgesteld dat verzoekster, nadat zij een eerste interview had bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17 juli 2025 werd gehoord bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij verklaarde op het einde van dit onderhoud niets meer te hebben toe te voegen en maakte evenmin opmerkingen bij de aan haar overgemaakte kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud over. Voorts blijkt uit een lezing van het verzoekschrift dat zij evenmin in dit verzoekschrift – en overigens evenmin ter terechtzitting – bijkomende elementen aanbrengt die zij nog niet eerder zou hebben kunnen weergeven. Gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep met volle rechtsmacht, is dergelijk verweer geenszins ernstig.

Voorts betoogt verzoekster doorheen haar verzoekschrift meermaals dat de voormelde motieven uit de bestreden beslissing gebaseerd zouden zijn op veronderstellingen en aannames van de commissaris-generaal en geenszins op objectieve elementen. De Raad stelt evenwel vast dat de voormelde motieven uit de bestreden beslissing zijn gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen, die werden beoordeeld in het licht van de door haar zelf geschetste context. Tevens bevat het administratief dossier landeninformatie met betrekking tot de reismogelijkheden voor Angolezen in het licht van verzoeksters verklaringen dat zij met een ‘*express visum*’ naar Congo-Brazzaville reisde, informatie over J.D.C., alsmede informatie uit verzoeksters visumdossier (zie map ‘Landeninformatie’). Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden in haar bewering dat de voormelde motieven uit de bestreden beslissing louter op veronderstellingen en aannames van de commissaris-generaal zouden zijn gebaseerd. Zij brengt verder zelf geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist, onvolledig en/of achterhaald zou zijn. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in verzoeksters nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Wat betreft de e-mail toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3), repliceert de vertegenwoordigster van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ter terechtzitting dat er een administratieve fout was voorgevallen waardoor deze e-mail niet werd besproken in de bestreden beslissing. Gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep met volle rechtsmacht, komt het echter aan de Raad toe om deze e-mail alsnog bij de beoordeling van de door verzoekster voorgehouden nood aan internationale bescherming te betrekken. Hoewel verzoekster niet overeenkomstig artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad een voor eensluidend verklaarde vertaling van de bij deze e-mail gevoegde informatie bijbrengt, kan worden aangenomen dat er op 27 februari melding werd gemaakt van een aanval van het FLEC in Cabinda. Deze informatie doet op zich evenwel geen afbreuk aan de overige, pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Uit deze vaststellingen blijkt dat verzoekster tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd die, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld, wel degelijk raken aan de kern van haar vluchtrelaas en aldus afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van dit relaas. Er kan van verzoekster voorts wel degelijk worden verwacht dat zij zich met betrekking tot de kernelementen van haar vluchtrelaas terdege tracht te informeren, zoals onder meer met betrekking tot de betrokkenheid van haar voorgehouden partner bij het FLEC en D.C., alsook de actuele situatie in haar land van herkomst wat betreft de door haar

voorgehouden vervolgingsfeiten. Dat zij zulks heeft nagelaten, vormt dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten.

Verder dient erop gewezen dat de motieven in de bestreden beslissing inzake verzoeksters reisweg moeten worden beschouwd in het licht van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing. Er dient immers rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Dat verzoekster niet op consistente wijze kan aangeven of zij via Italië dan wel via Griekenland naar België reisde en dat er elementen in haar visumdossier (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) beschikbaar zijn, die doen vermoeden dat zij reeds eerder dan 2024 Angola heeft verlaten, vormen dan ook bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het door haar aangevoerde vluchtrelaas.

Waar verzoekster betoogt dat zij ingeval van terugkeer naar Angola geen inkomen en geen verblijfplaats zal hebben, laat zij na concreet te duiden op welke wijze hieruit zou blijken dat zij nood heeft aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre zij dit gebrek aan inkomen en een verblijfplaats koppelt aan haar vluchtrelaas, dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan dit vluchtrelaas, zodat evenmin geloof kan worden gehecht dat zij omwille hiervan niet over een inkomen en/of een verblijfplaats zal beschikken ingeval van terugkeer naar Angola. Waar verzoekster verwijst naar haar inspanningen tot en mate van integratie in België en stelt dat het een humanitair onrecht zou uitmaken indien het beroep niet gegrond zou worden verklaard, dient te worden opgemerkt dat haar mate van integratie in België niet relevant is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming en dat de commissaris-generaal, noch de Raad in deze de bevoegdheid heeft om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekster.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,

K. VERKIMPEN

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER